

Гой думи ж ви мої! Гой чорні ж ви мої,
Та де вас подію?

Украй Чорногори, украй золотої
На шквару посію.

І муть Чорногоров легінники трови
На лови ходити,

І муть мої думи у травах шовкових
Усі находити!

І муть Чорногоров легіники-юни
На оленя пасти,

І муть мої думи на срібній струни
На гуслі вни класти!..

І муть Чорногоров легіники-юни
На гуслях тих грati,

І дума ме думі, а струна ме струні
Всю правду казати.

І голос відоб'єсь ділами долами,
Плаєм по рокиті...

І підуть до церкви в неділеньку рано
Сльозою умиті.

А там запитають в самого владики,
За віщо забули?

За віщо ті люди, ох, думи ви дикі,
В кайдан вас закули?

І пустить вас, думи, небесний владика
По полю на волю, —

І найдете в світі, о мої ви дикі,
Ще й щастя, і долю!..

Розсипте ж ся, думи, о мої ви юні,
Як тії татари...

І загомоніте, як дзвони та струни,
Від хмари до хмари!